ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ
ΟΙ ΝΕΟΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΙ
Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΟΥΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΜΑΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥΣ

ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΝ ΟΨΕΙ
ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΩΝ
6 & 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019

«Γι’ αυτό επιλέξαμε τη μεθοδολογία τού βαδίσματος μέσα από τοίχους. Σαν ένα σκουλήκι που ανοίγει το δρόμο του τρώγοντας, ξεπηδούσαμε σε ένα σημείο και μετά εξαφανιζόμασταν. Έτσι, κινούμασταν αιφνιδιαστικά από το εσωτερικό σπιτιών προς το εξωτερικό τους και σε μέρη όπου δεν μας περίμεναν, φτάνοντας από πίσω και πλήττοντας τον εχθρό που μας περίμενε πίσω από μια γωνιά. Είπα στους φαντάρους μου, “Φίλοι μου! Δεν είναι ζήτημα επιλογής! Δεν μπορείτε να κινηθείτε αλλιώς! Αν μέχρι τώρα περνούσατε μέσα από δρόμους και πεζοδρόμια, ξεχάστε το! Τώρα θα περάσουμε μέσα από τοίχους.”»

***Αβίβ Κοτσάβι**, διοικητής της ταξιαρχίας του ισραηλινού στρατού στην επίθεση στην Ναμπλούς (2002) και από 15/1 /2019 αρχηγός των ισραηλινών ενόπλων δυνάμεων*

Οι εξουσίες όταν δεν παίζουν με τις λέξεις πειραματίζονται στο πραγματικό πεδίο της ζωής, στο να κάνουν «κομψές» τις αιματοβαμμένες τους στρατηγικές. Στην παραπάνω περίπτωση, η νέα αυτή τακτική του ισραηλινού στρατού να ανοίγει δρόμο μέσα από τους τοίχους των σπιτιών και να δίνει εκεί την μάχη με τους αντιστεκόμενους, εμφανίστηκε ως μια «ανθρωπιστική» πολεμική στρατηγική, εναλλακτική μιας ολοκληρωτικά ισοπεδωτικής εισβολής που εφάρμοσε λίγους μήνες νωρίτερα στην παλαιστινιακή πόλη Τζενίν, αφήνοντας πίσω του πραγματικά μια πόλη σε ερείπια. Εμφανίστηκε ως μια πρόοδος που συνέδεε την πολεμική αποτελεσματικότητα με τον ρέοντα φτηνό ανθρωπισμό, το συγκαλυμμένο μακελειό με τα ιδεολογήματα της ασφάλειας. Αν η Τζενίν έγινε ένας ορατός σωρός ερειπίων, στην Ναμπλούς, τα κουφάρια των σπιτιών, έμειναν όρθια για να κρύβουν τα εσωτερικά τους ερείπια...

«Υπάρχει ένας πίνακας του Klee με το όνομα Angelus Novus. Απεικονίζεται εκεί ένας άγγελος που φαίνεται έτοιμος να απομακρυνθεί από κάτι όπου μένει προσηλωμένο το βλέμμα του. Τα μάτια του είναι διάπλατα ανοιχτά, το στόμα του ανοιχτό και οι φτερούγες του τεντωμένες. Έτσι ακριβώς πρέπει να είναι και ο άγγελος της ιστορίας. Το πρόσωπό του είναι στραμμένο προς το παρελθόν. Όπου εμείς βλέπουμε μια αλυσίδα γεγονότων, αυτός βλέπει μία μοναδική καταστροφή, που συσσωρεύει αδιάκοπα ερείπια επί ερειπίων και τα εκσφενδονίζει μπροστά στα πόδια του. Θα ήθελε να σταματήσει για μια στιγμή, να ξυπνήσει τους νεκρούς και να στήσει ξανά τα χαλάσματα. Μια θύελλα σηκώνεται όμως από τη μεριά του Παράδεισου αδράχνοντας τις φτερούγες του και είναι τόσο δυνατή που δεν μπορεί πια ο άγγελος να τις κλείσει. Η θύελλα τον ωθεί ακαταμάχητα προς το μέλλον, στο οποίο η πλάτη του είναι στραμμένη, ενώ ο σωρός από τα ερείπια φθάνει μπροστά του ως τον ουρανό. Αυτό που εμείς αποκαλούμε πρόοδο, είναι αυτή η θύελλα.»

***Βάλτερ Μπένγιαμιν** 9η θέση για την φιλοσοφία της ιστορίας*

Βρισκόμαστε σε έναν ιστορικό κύκλο που οι πιο μετριοπαθείς τον χαρακτηρίζουν ρευστό. Είναι ένας τρόπος να χαρακτηρίσεις την απροσδιοριστία των μακροπρόθεσμων στρατηγικών των κυρίαρχων. Κι όμως αυτή η «απροσδιοριστία» δεν δηλώνει ακινησία και αβουλία: ο πλανήτης χωρίζεται ξεκάθαρα σε γεωγραφίες ενός διαρκούς πολέμου που διαστέλλεται σε τόπους και πληθυσμούς, με υφέσεις και οξύνσεις, με υλικά και ανθρώπινα ερείπια. Σαν αυτά που πολύ συχνά «ξεβράζονται» στις «παραδεισένιες αιγαιοπελαγίτικες ακτές» και η φιλελεύθερη πολιτική ρητορεία βαφτίζει ως «προσφυγικές/μεταναστευτικές ροές».

Ο φιλελεύθερος θαυμαστός κόσμος του εμπορεύματος και της δημοκρατίας βρίσκεται σε μια κατάσταση «υπαρξιακού άγχους» αφού σαφέστατα -κι ενώ θεωρητικά ο παγκόσμιος καπιταλισμός «ξεπέρασε» την πρόσφατη κρίση του και είναι σε αναμονή της επόμενης- δεν μπορεί να βρει ένα πειστικό σημείο επανασυσπείρωσής του, ένα σημείο μιας εκ νέου κοινωνικής νομιμοποίησης του. Αυτό που έχει μόνο να αναδείξει είναι μια προσχηματική διαπάλη ανάμεσα στο «φως» (της δημοκρατίας) που πρεσβεύουν διάφοροι τυχάρπαστοι και μη, αριστεροί και δεξιοί απολογητές των αναγκών των Αγορών και το σκοτάδι του ολοκληρωτισμού, που πρεσβεύουν διάφοροι Τραμπ, Όρμπαν, Ερντογάν, Μπολσονάρου και Σαλβίνιδες ανά τον πλανήτη. Δεν πρόκειται για κάποια μάχη μεταξύ του «καλού» και του «κακού» αλλά για δυο εκδοχές μιας κοινής πραγματικότητας εναλλακτικές στην «μετα»κρισιακή νεοφιλελεύθερη συνθήκη. Είναι δυο γλώσσες που στήνονται πάνω στη μονιμοποίηση μιας συνθήκης έκτακτης ανάγκης, μιας κατάστασης εξαίρεσης. Ποτέ και πουθενά εξάλλου, είτε μιλάμε για τις δυστοπίες του Τραμπ στις ΗΠΑ και του Όρμπαν στην Ουγγαρία είτε για τον «φωτεινό παράδεισο» της συριζαίικης σοσιαλδημοκρατίας στα καθ’ ημάς δεν έχει αρθεί αυτή η ιδιαίτερη συνθήκη, στην οποία μπορούν ταυτόχρονα να συνυπάρ-

χουν φαινομενικά «αντινομικές» θεσμικές δομές. Από την μία φιλελευθερισμός και «ορθολογικό» δίκαιο στην Αγορά και την ιδιωτική σφαίρα (π.χ. νομοθετήματα αναγνώρισης δικαιωμάτων σε παλαιότερα αποκλεισμένες ομάδες). Από την άλλη ένα δίκαιο εξαίρεσης (στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, θανατοπολιτική διαχείριση αυτών που ορίζονται ως «περιττοί», όξυνση του «αντεγκληματικού» και «αντι»τρομοκρατικού θεσμικού οπλοστασίου), μια ολοένα και αιματηρότερη κατασταλτική στρατηγική απέναντι στους/στις αντιστεκόμενες και υπερπαραγωγή ολοκληρωτικών λόγων για τη δημιουργία κοινωνικών συμμαχιών πάνω στη βάση του έθνους, της φυλής και των πατριαρχικών προτύπων. Σε πολλές περιπτώσεις παγκοσμίως βέβαια, η αντινομία είτε είναι αδιάφορη είτε αμβλύνεται καθώς στο πεδίο της «ιδιωτικής σφαίρας» επανατίθενται δυναμικά «ανορθολογικότητες» (όπως η απαγόρευση εκτρώσεων, διακρίσεις βάσει του φύλου, παρανομοποίηση των lgbtqi+ ατόμων κτλ.) **Η ανάδυση των εθνικισμών, του «διαφορικού» ρατσισμού** (στη βάση της πολιτισμικής ανωτερότητας) **και η πατριαρχική μισογύνικη-ομοφοβική αντίδραση** σε ολόκληρο τον πλανήτη και όχι μόνο στις πρωτοκοσμικές εστίες, αποτυπώνονται με σαφήνεια τόσο στο θεσμικό όσο και στο κοινωνικό πεδίο. Κάπως έτσι στήνεται η «παγκοσμιοποίηση του ολοκληρωτισμού»...

Στη ζαχαρένια Ευρώπη της «δημοκρατίας και των δικαιωμάτων», αυτό που λειτουργεί ως προωθητικό μέσο-ιδεολογικό εργαλείο αυτής της διαδικασίας, είναι το μεταναστευτικό ζήτημα, που έχει αποκτήσει πολλές κεντρικές και πολύτιμες σημασίες:

Πρώτον, η διαχείριση των μεταναστ(ρι)ών ως περιττών και η δαιμονοποίησή τους γίνεται ένα βασικό εργαλείο επανασυσπείρωσης μεγάλων ευρωπαϊκών κοινωνικών κομματιών -δυσαρεστημένων από την παρατεταμένη κρίση του νεοφιλελεύθερου υποδείγματος- γύρω από τις «ευρωπαϊκές και εθνικές αξίες» και τον «ευρωπαϊκό πολιτισμό» που ακολουθείται από τον επιλεκτικά επιθετικό φόβο της «επιμειξίας». Τέτοιου είδους ενότητες εξάλλου (στη βάση του έθνους, της καταγωγής κτλ) αποτελούν παραδοσιακά και τον σταθεροποιητικό παράγοντα στη «χημεία» της καπιταλιστικής συσσώρευσης, ειδικά σε περιόδους που αυτή εμφανίζει αρρυθμίες.

Δεύτερον, η διάχυση ολοκληρωτικών λόγων ακολουθείται τόσο από μια ποιοτική ανανέωση στο κοινωνικό και ιδεολογικό πεδίο της έννοιας και των «συμβολαίων» του έθνους, της φυλής, των έμφυλων διαφορών, της λευκότητας κτλ. όσο και από μια ποσοτική μεγέθυνση των συντηρητικών κοινωνικών αντανακλαστικών και πρακτικών (που αφορούν στο φύλο, την καταγωγή, την ταξική θέση κτλ), για τη βιοπολιτική διαχείριση της «αντικανονικότητας»(το ποιες ζωές δηλαδή «αξίζει να βιωθούν» και ποιες όχι).

Τρίτον, εισάγει έναν «νέο» διευρυμένο πολιτικό και στρατιωτικό συντονισμό για την καταστολή και αποτροπή των «εισβολέων» (διεθνείς συμφωνίες ΕΕ-Τουρκίας και πιο πρόσφατα ΕΕ-Αφγανιστάν για την απέλαση δεκάδων χιλιάδων Αφγανών, την αναβάθμιση των ευρω-στρατιωτικών και ευρω-αστυνομικών σωμάτων καθώς βέβαια και την ισχυρή παρουσία του ΝΑΤΟ στα θαλάσσια ευρωπαϊκά σύνορα).

Και **τέταρτο**, καθώς στήνονται οι κοινωνικές

συμμαχίες, εγκαθιδρύεται ένας -πολεμικού τύπου- συναγερμός για τις ευρωπαϊκές κοινωνίες τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό: αν η «ρευστότητα» της περιόδου δημιουργεί ζητήματα ασφάλειας, η Ευρώπη οφείλει να στηθεί στο ρευστό αυτό περιβάλλον με πυγμή. Σε όποια γεωγραφία εμφανίζεται πρόβλημα είτε στο εσωτερικό είτε στο εξωτερικό, οφείλει να παρέμβει για να σώσει τις «αξίες» της. Η «γεωπολιτική ένταση» σε διάφορα σημεία του πλανήτη, αν μη τι άλλο, προϋποθέτει ακόμα και τη στρατιωτική/πολεμική εμπλοκή η οποία ταυτόχρονα απαιτεί την παραγωγή κοινωνικών συναινέσεων.

Στη φτωχή, σοσιαλδημοκρατική πλην τίμια Ελλάδα, μόνο σε επίπεδο αριστερής πρόζας μπροστά σε μικρόφωνο -για την ικανοποίηση του ανθρωπιστικού προσωπείου της κυβερνώσας αριστεράς- η αντιμετώπιση του μεταναστευτικού ζητήματος απέχει από την ευρωπαϊκή πραγματικότητα. Οι διακηρύξεις ανθρωπισμού δεν πείθουν ούτε τους πιο αφελείς. Η «εξαίρεση» οργανώνει και διευθετεί το κοινωνικό πεδίο. Οι Μόριες και το κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη, ο στρατοπεδισμός, η πλήρης αορατότητα των μεταναστ(ρι)ών, το χάιδεμα των αυτιών των μισάνθρωπων τοπικών κοινωνιών (που τυγχάνει να «φιλοξενούν» hotspot ή ξενώνες), οι συνεχείς «ατυχείς» θάνατοι και τα βασανιστήρια στα κρατητήρια τμημάτων, οι μητροπολιτικές γεωγραφίες του πολέμου των κανονικών ενάντια στους περιττούς και τους διαφορετικούς (όπως η «πολύπαθη» Ομόνοια –κάτι που αναδείχτηκε μέσα από την ωμή δολοφονία του Ζακ/ZackieOh Κωστόπουλου από τους καθωσπρέπει μαγαζάτορες), η ανάδειξη και νομιμοποίηση της παρουσίας του στρατού στη διαχείριση των «κοινωνικών προβλημάτων», είναι βασικοί πυλώνες εκπαίδευσης ολόκληρης της κοινωνίας στην βαρβαρότητα, μια διαδικασία βαναυσοποίησης. Όμως το ζήτημα της **εκπαίδευσης στην βαρβαρότητα**, δεν θα μπορούσε να αρχίζει και να τελειώνει εκεί. Ο δημόσιος λόγος κυριαρχείται από έναν εθνοκεντρισμό που ξεκινάει από τη φράση «εθνική ενότητα» και καταλήγει στο «εθνικό συμφέρον» και στο «να ξανακάνουμε την χώρα ηγέτιδα δύναμη στα Βαλκάνια» (αναβιώνοντας έτσι το όνειρο της μικρής «Αμερικής των Βαλκανίων» που έθρεψε τις εθνικές φαντασιώσεις της δεκαετίας του 1990-2000 και έστησε το ελληνικό οικονομικό θαύμα πάνω στην αφαίμαξη και λεηλασία των βαλκάνιων μεταναστ(ρι)ών εργατ(ρι)ών.)

Το ζήτημα λοιπόν της εθνικής ενότητας και των εθνικών ιδεωδών δεν το επανέφεραν στο προσκήνιο κάποιοι γελοίοι αφιονισμένοι ρασοφόροι, χλαμυδοφόροι μακεδονομάχοι της κακιάς ώρας, ψεκασμένοι πατριώτες-οικογενειάρχες, πρώην και νυν στρατιωτικοί και μπάτσοι που δεν ζουν χωρίς διαταγές και τελειωμένοι ναζήδες που χοροπηδάνε στο γαλανόλευκο τσίρκο των συλλαλητηρίων για την ανιστόρητη «ελληνικότητα της Μακεδονίας» εδώ και έναν περίπου χρόνο. Αυτοί, είναι εκείνη η κοινωνική μερίδα -ένας από τους πυλώνες του λεγόμενου εθνικού κορμού- που απλά βρήκε ένα γόνιμο χώρο, χρόνο και έδαφος για να σπείρει το σκοτάδι του πατρίς-θρησκεία-οικογένεια, είναι ο ζέχνων αφρός της εθνικιστικής παλίρροιας. **Τον χώρο, τον χρόνο και το έδαφος, το διέθεσε η επιθετική επαναφορά του δόγματος της «ισχυρής Ελλάδας στα Βαλκάνια»** (άρα και οι ανάγκες για την ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας με το όποιο κοινωνικό κόστος), τα ημιπολεμικά παιχνίδια με τις ΑΟΖ (προς εξυπηρέτηση των πάντα πεινασμένων εταιρειών πετρελαίου), οι «νέες» περιφερειακές συμμαχίες με τα κράτη σφαγείς (Ισραήλ και Αίγυπτος) ενάντια στον προαιώνιο εχθρό (Τουρκία), η μεγαλύτερη πρόσδεση στα γεωπολιτικά νατοϊκά παιχνίδια και σχεδιασμούς στην ευρύτερη περιοχή (από τον Καύκασο έως την Μέση Ανατολή) και η αναβάθμιση των νατοϊκών βάσεων στην χώρα, η στρατηγική της έντασης και της επαναληπτικότητας των «θερμών επεισοδίων» στο Αιγαίο που οργανώνει την φονική μηχανή των στρατιωτικών δογμάτων και στις δυο πλευρές του Αιγαίου. **Το έδαφος το έστρωσε, η διαδικασία που έκανε ορατό τον στρατό και τον μιλιταρισμό του, τοποθετώντας τον στο κοινωνικό προσκήνιο ως θεσμό «επίλυσης κοινωνικών ζητημάτων»** (πχ μεταναστευτικό, δασικές φωτιές, κατασκευές έργων «κοινής ωφέλειας» κυρίως σε συνοριακές περιοχές κτλ). Η διεθνιστική αριστερά του κράτους έκανε όλα αυτά που φαντασιωνόταν η «επάρατος δεξιά». Το γαλανόλευκο τσίρκο των μακεδονομάχων που αντιμάχεται τον «δοσιλογισμό» της κυβέρνησης, στην πραγματικότητα αρχικά έπαιξε έναν ρόλο διαπραγματευτικού χαρτιού στις συνομιλίες για το όνομα (αποτέλεσε δηλαδή εργαλείο εξωτερικής πολιτικής για να εισπραχθούν μεγαλύτερα «εθνικά οφέλη») και -όντας αναχρονιστικό πλέον καθώς η σεμνή τελετή της ονοματοδοσίας έκλεισε- θα αποτελέσει εκείνο το υπόστρωμα για την χάραξη μιας πλατιάς κοινωνικής συμμαχίας στο εθνικό όραμα, «να γίνει πάλι η Ελλάδα ηγέτιδα στην περιοχή».

Πέρα από τα επιφαινόμενα (από την εναλλαγή σε πλανητική κλίμακα στρατιωτικών με goldenboys ή «παραδοσιακούς πολιτικούς» και τούμπαλιν σε ανώτατα αξιώματα –πχ. Μπολσονάρου στην Βραζιλία- ή με την ανάθεση στα καθ' ημάς της πολιτικής ηγεσίας του στρατού σε έναν

εν ενεργεία στρατιωτικό) η ανάδυση-ανάδειξη του στρατού ως εκείνου του μοναδικού μηχανισμού σταθερότητας και σταθεροποίησης, συμπυκνώνει την πολεμική διαδικασία της κυριαρχίας, την πρόθεση για ένταση της καταστολής εξωτερικών και εσωτερικών εχθρών και τις ιδεολογίες που την διαποτίζουν. Και καθώς σύνορα, πόλεμοι και στρατοί συνεχίζουν να κατακερματίζουν την πλανητική γεωγραφία, η «θύελλα της ιστορικής προόδου» υπαγορεύει διαταγές με μια στριγκιά στρατιωτική φωνή και έπαρση...

ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΑΓΑΠΗΣΑΜΕ ΠΟΤΕ ΤΙΣ ΔΙΑΤΑΓΕΣ...

Η στρατιωτική μηχανή είναι μια μηχανή παραγωγής βίας. Η τρέχουσα αστική ρητορεία θέλει τους στρατούς «αναγκαίο κακό», τον πόλεμο «ύστατο καταφύγιο» ή αποτέλεσμα κάποιου ιστορικού ατυχήματος, εμμονή «τρελών» ηγεμόνων. Κι όμως ο πόλεμος κινεί την ιστορία των εξουσιών. Με άλλα λόγια όσο και να «φιλειρηνίζει» η σύγχρονη δημοκρατία -απλά σε επίπεδο διατυπώσεων- η βία των πολέμων και η βαρβαρότητα δεν γεννιέται από μια ύφεση στην εξέλιξη του πολιτισμού. Ειδικά η φονικότερη όλων νεωτερική βία των σύγχρονων πολέμων προϋποθέτει όλες εκείνες τις πολιτικές-κοινωνικές-επιστημονικές «κατακτήσεις» του σύγχρονου πολιτισμού. Ο στρατός και η πολεμική του βία προϋποθέτει, το κρατικό μονοπώλιο της δύναμης των όπλων, την οργάνωση των κοινωνιών σε εθνικές κοινότητες μάχης, τη διοικητική και παραγωγική ορθολογικότητα, την εξειδίκευση της εργασίας, την αρρενωπή «αποτελεσματικότητα», την ηθική αποποίηση των ευθυνών των αυτουργών (το γνωστό «εγώ τη δουλειά μου κάνω»), τον χωρικό, ιδεολογικό και συνειδησιακό διαχωρισμό δήμιων και θυμάτων, εχθρών και φίλων, την πρωτοπόρα χρήση τεχνολογικών επιτευγμάτων... Τι από όλα αυτά -και ακόμα περισσότερα- δεν χαρακτηρίζει την καθημερινότητα στην κοινωνική οργάνωση, τι από όλα αυτά δεν θυμίζει τον τρόπο που μέσα στην ιστορία συμπυκνώθηκε η βαρβαρότητα; Τι από όλα αυτά δεν θυμίζει την ίδια την διάρθρωση των ιστορικών -και των νεότερων- στρατοπέδων συγκέντρωσης; Ο πολιτισμός λοιπόν των κυρίαρχων και η βαρβαρότητα δεν είναι δυο αντινομικοί όροι, αλλά δύο αδιαχώριστες πτυχές μίας και μόνο πραγματικότητας, της ίδιας ιστορικής διαδικασίας. Και ο στρατός είναι ο προνομιακός χώρος μέσα στον οποίο συνυφαίνονται...

Κάθε εθνικός στρατός υφαίνει για τον εαυτό του έναν μανδύα ηρωισμού (για να μην μιλήσει για τις ήττες του) και αναγκαιότητας (για να δικαιολογήσει τις αιματηρές του εσωτερικές και εξωτερικές επεμβάσεις). Ο ελληνικός στρατός μέσα από την περίλαμπρη του ιστορία έχει να υπερηφανεύεται ότι αποτέλεσε πάντα ένα σημείο αναφοράς στην πολιτική και κοινωνική ζωή της χώρας, οργανώνοντας πραξικοπήματα, κυνηγώντας εσωτερικούς εχθρούς, οργανώνοντας ιστορικούς και πολεμικούς μεγαλοϊδεατισμούς που οδήγησαν σε δεκάδες χιλιάδες νεκρούς στρατιώτες από τις τάξεις του και εκατοντάδες χιλιάδες ξεριζωμένους (μικρασιατική εκστρατεία). Έχει να υπερηφανεύεται για σφαγές και βιασμούς (που σύμφωνα με την ιστορία που μαθαίνουμε στα σχολεία δεν έκανε στην Μικρά Ασία καθώς προέλαυνε-πριν τον ισοπεδώσει ο στρατός των Νεότουρκων, όπως επίσης ο εθνικός στρατός ουδέποτε έκανε σφαγές και βιασμούς κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου το '46-'49 ειδικά στην αγαπημένη του τώρα Μακεδονία). Έχει παράσ-

μα ανδρείας για την αιματηρή καταστολή εσωτερικών εξεγέρσεων στον ελλαδικό χώρο (Κιλελέρ, Θεσσαλονίκη το 1936, εξέγερση Πολυτεχνείου το 1973). Διακρίνεται παγκοσμίως στο πλαίσιο Νατοϊκών και ευρωενωσίτικων επεμβάσεων, σε Κορέα, Ιράκ, Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Λιβύη και οπουδήποτε έχει υπάρξει σύγχρονη σταυροφορία. Επίσης έχει διακριθεί στην φύλαξη του διεθνούς και ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου (δηλαδή την περίφημη «ναυτοσύνη των Ελλήνων») στα «ταραγμένα νερά» της Σομαλίας. Πρόσφατα θα μπορούσε να τιμηθεί με Νόμπελ Ειρήνης για το φιλάνθρωπο έργο του -μαζί με φίλιες ευρωπαϊκές και νατοϊκές δυνάμεις- στην περιπολία στο Αιγαίο και στον Έβρο για την αποτροπή εισόδου μεταναστ(ρι)ών, με χιλιάδες πνιγμένους/ες, δολοφονημένους/ες. Το ανθρωπιστικό του έργο δεν σταματάει εκεί. Όπως αναφέρθηκε ήδη ο ελληνικός στρατός με τις ευλογίες της κυβερνώσας αριστεράς, γίνεται ορατός, βγαίνει από την πολιτική και κοινωνική «αφάνεια» που τον καταδίκασε η «ατυχής» επιλογή του πριν 50 χρόνια να κάνει ακόμα ένα πραξικόπημα και αναδεικνύεται εκ νέου σε διαμορφωτή της καθημερινής ζωής, είναι παρών στους δρόμους και τα κοινωνικά δρώμενα: δεν είναι μόνο τα έργα-φιοριτούρες για να θωρακίσει το πρόσωπό του ως «κοινωνικός αρωγός». Η «βρώμικη δουλειά» της αποτροπής, διαχείρισης, περίφραξης, ελέγχου και εγκλεισμού των μεταναστ(ρι)ών, έχει δοθεί στον ελληνικό στρατό με το σαφές επιχείρημα πως το «μεταναστευτικό/προσφυγικό» είναι ένα ζήτημα τάξης και εθνικής ασφάλειας και πως αυτοί που περνούν τα σύνορα θα πρέπει να αντιμετωπιστούν ως άλλοι εισβολείς... Και όσο η παρουσία των χακί στολών γίνεται κοινότοπη στην καθημερινότητά μας, πολύ σύντομα θα τον δούμε -όπως σε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις- να περιπολεί στους δρόμους για οποιοδήποτε ζήτημα εσωτερικής τάξης ή λόγο «εθνικής ασφάλειας» προκύψει...

Μέσα σε αυτό το κλίμα, από την μία «εθνικών οραμάτων» για να «σηκώσουμε ξανά την χώρα εκεί που της αξίζει» και του ξεπλύματος του ρόλου του στρατού, και από την άλλη ενός εθνικιστικού παροξυσμού που οργανώνεται από τα κατακάθια του εθνικού κορμού και συμπαρασύρει το υπερπλεόνασμα πατριδόπληκτου συντηρητισμού μεγάλης μερίδας του πληθυσμού, αυτοί που θα αρνηθούν να καταπιούν αμάσητες τις εθνικές κορώνες και τους χακί εκβιασμούς, βρίσκονται στο στόχαστρο μιας εντεινόμενης καταστολής. Διαρκείς διώξεις και δικαστήρια, αστυνομικές παρενοχλήσεις, επιβολή εξοντωτικών «διοικητικών προστίμων» έξι χιλιάδων ευρώ... Στις 6 και 18 Φλεβάρη, δικαζόμαστε για την άρνησή μας να υπηρετήσουμε τον ελληνικό στρατό. Η άρνηση αυτή έρχεται να προστεθεί στο ψηφιδωτό των αρνήσεων που καθεμία και καθένας μας ορθώνει απέναντι και ενάντια στην πραγματικότητα που η κυριαρχία επιβάλει. Δεν θεωρούμε τις διώξεις μας «εξατομικευμένες» (όπως ορίζει το δίκαιο), αλλά ως μια ενιαία κατασταλτική κίνηση από την πλευρά του κράτους και του στρατού και ενιαία τις αντιμετωπίζουμε. Δεν υπάρχουν τρεις διώξεις. Η δίωξη είναι μία και είναι διαρκής και απευθύνεται σε όλους και όλες που δεν θέλουν να χωρέσουν στην γαλανόλευκη κανονικότητα και τον χακί εκβιασμό της. Αντιλαμβανόμαστε τη νέα -παράλληλη- μορφή οικονομικής καταστολής (το γνωστό εξαχίλιαρο) ως μια προσπάθεια εκβιασμού αλλά και από-πολιτικοποίησης της στάσης μας και σίγουρα αρνούμαστε να δούμε τον εαυτό μας και τις επιλογές μας απλά ως ένα ΑΦΜ και ένα χρέος προς το κράτος, εξ' ού και αρνούμαστε να πληρώσουμε τα πρόστιμα ακόμα και αν τα μασκαρεύουν ως φορολογικές εκκρεμότητες.

Η επιλογή μας να αρνηθούμε το στρατό δεν οφείλεται απλά σε μια αλλεργία για μητέρες πατρίδες, αυτή την ιστορική απάτη με μόλις 2,5 αιώνες ζωής, που έχει καταφέρει στο όνομα μιας ψευδούς κοινότητας καταπιεστών-καταπιεσμένων να σπείρει εκατομμύρια νεκρούς σε πολεμικά χαρακώματα για τα συμφέροντα αυτών που δυναστεύουν την ζωή μας. Πάει ακόμα πιο πέρα, αναγνωρίζοντας τις κοινές ταξικές και κοινωνικές καταπιέσεις όλων αυτών που πάνω τους πατάνε οι εξουσίες, αλλά και τον κοινό μας ορίζοντα πέρα από σύνορα και πατρίδες. Για αυτό η άρνησή μας εκκινεί από τον ελληνικό στρατό αλλά δεν αφορά μόνο σε αυτόν ούτε και περιορίζεται στο ζήτημα της όποιας θητείας, όπως αυτή διαμορφώνεται ανάλογα των αναγκών των κυρίαρχων σε κάθε κράτος.

Η επιλογή μας να αρνηθούμε τον στρατό δεν οφείλεται μόνο σε μια δυσανεξία στην διαταγή και την υποταγή. Αυτή είναι μια καλή υπαρξιακή μαγιά για να ξεκινήσεις να καταλαβαίνεις σε ποια πλευρά είσαι. Δεν μισούμε απλά τον πόλεμο. Άλλο τόσο μισούμε την ειρήνη των κυρίαρχων. Την κανονικότητα της καθημερινής εκμετάλλευσης, του εκβιασμού της εργασίας, της λεηλασίας του περιβάλλοντος και της πραγμοποίησης των ζώων, των επιστημών και των τεχνολογιών που οργανώνουν τον κόσμο και μας μαθαίνουν να τον αναγνωρίζουμε ως μια αποικία ελέγχου, ταξινόμησης και ιεραρχίας, της καθημερινότητας του φόβου και της μοναξιάς, της συναισθηματικής αποστέρησης και των εμπορευματικών υποκατάστατων...

Ο στρατός και η θητεία είναι μια **εκπαίδευση στην πατριαρχία, τον ανταγωνισμό, την ετεροκανονικότητα, τα αντρικά προνόμια**. Μέσα σε όλα αυτά δηλαδή που κοινωνικοποιηθήκαμε σαν καλά αγοράκια και τώρα προσπαθούμε να πετάξουμε από πάνω μας γιατί μας έχουν γίνει τόσο «φυσικά», σαν να είναι το δεύτερο δέρμα μας. Ο μιλιταρισμός -και κάθε του δομή- είναι το προνομιακό πεδίο των αρρενωποτήτων, αφού οργανώνεται πάνω στον ανταγωνισμό, τη δύναμη και την επιβολή, και οι γλώσσες όλων αυτών ηχούν οικείες στις ανδρικές κοινωνίες μαχητών-πολεμιστών. Η άρνηση να υπηρετήσει κάποιος αυτόν τον μηχανισμό, να υποστεί και να αναπαραγάγει τις γλώσσες του, είναι κομμάτι μιας χειραφετητικής διαδικασίας που βάζει στο τραπέζι και την κατάργηση των αντρικών προνομίων και τις έμφυλες ιεραρχήσεις.

Ο στρατός και η θητεία είναι μια εκπαίδευση στην βαρβαρότητα, τον μιλιταρισμό και την ιεραρχία. Δεν αγαπήσαμε την βία, δεν μπορούμε να αρνηθούμε όμως το υλικό-ιστορικό της πλαίσιο. Δεν μπορούμε να αρνηθούμε πως οφείλουμε να αντιγυρίζουμε με σφοδρότητα την καθημερινή βία που δεχόμαστε από τους κυρίαρχους. Ο κόσμος δεν άλλαξε με «δημόσια διαβούλευση», γιατί κανείς προνομιούχος δεν θα παραδώσει αμαχητί τα προνόμιά του. Τα μέσα μας παρ' όλ' αυτά δεν μπορούν πάρα να είναι προεικόνιση των σκοπών και του ορίζοντά μας. Η αναπαραγωγή μηχανιστικών αντιλήψεων και στερεοτύπων της κοινωνικής-ταξικής αντιπαράθεσης, ως μοντέλα πολεμικής μάχης, δεν κάνει τίποτα περισσότερο από το να θεμελιώνει έναν άλλου είδους μιλιταρισμό που βαπτιζόμενος «επαναστατικός» οργανώνει τελικά την αναγκαιότητα ύπαρξης ρόλων, δομών και εξουσιών ως εργαλεία του κοινωνικού μετασχηματισμού. Αν δεχτούμε ότι η «βία είναι η μαμή της ιστορίας» αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει να αφήσουμε τον αυθόρμητο και χειραφετητικό χαρακτήρα της βίας των καταπιεσμένων -καθώς γκρεμίζουν τον κόσμο των εξουσιών- να μεταμορφωθεί σε ένα «παραγωγικό» μοντέλο, συστηματοποιημένο και ιεραρχικό που εν κατακλείδι θα προεικονίζει νέες εξουσιαστικές/κρατικές μορφές. Οι «νικηφόροι προλεταριακοί στρατοί» υπάρχουν μόνο ως τέτοιοι στις ιστορικές αφηγήσεις-αφαιρέσεις των νικητών-στρατηγών των επαναστάσεων. Αυτών δηλαδή που οργάνωσαν την εσωτερική συντριβή κάθε επανάστασης. Οι «προλεταριακοί στρατοί» εντέλει μία πυροβολάνε τον εχθρό, μία πυροβολάνε και τα πόδια τους.

Ο στρατός είναι το κρησφύγετο των νικητών (και των μελλοθανάτων) και εμείς ανήκουμε στις άγριες ορδές των «ηττημένων» της ιστορίας του Άλλοτε και του Τώρα: ήμασταν και είμαστε με τους σκλάβους και τους ινδιάνους, τους αιρετικούς και τις μάγισσες στην Ευρώπη του μεσαίωνα, τις κομμουνάριες/ους στο Παρίσι του 1871 και τους επαναστάτες/τριες στην Καταλωνία του 1936, με τους πληβειακούς αγώνες στην καπιταλιστική περιφέρεια, (όπως τις μέρες που μιλάμε στο Σουδάν και την Τυνησία), με αυτές/ούς που ξήλωναν τα πεζοδρόμια της κανονικότητας τον Δεκέμβρη του 2008, είμαστε με εκείνες που ζορίζουν τις κυρίαρχες, στερεοτυπικές έμφυλες ιεραρχήσεις, με τους οργισμένους των δυτικών μητροπόλεων, τις άγριες απεργίες, με τους φοβισμένους και τους μοναχικούς, τις τρελές, τους αντικανονικούς και τους λυσσασμένους, με το παγκόσμιο ξυποληταριάτο που θέλει να στήσει καρναβάλι πάνω στις στάχτες των επαύλεων των αφεντικών, των στρατοπέδων, των τραπεζών, των υπουργείων, των μπουρδέλων, των φυλακών και των ψυχιατρείων... σε εκείνη τη στιγμή που η ιστορική παρακαταθήκη των αγώνων του χτες θα συναντηθεί με την οργή και τις ανάγκες του σήμερα, τη στιγμή που «το Άλλοτε και το Τώρα συναντιούνται μέσα σε μιαν αστραπή για να σχηματίσουν μια συναστρία» για να σαρώσουν μια και καλή τον κόσμο των κυρίαρχων...

ΠΙΣΩ ΚΑΡΑΒΑΝΑΔΕΣ!
ΕΜΠΡΟΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΡΝΗΤΡΙΕΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!

ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ, ΤΑ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ

ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΤΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Κωνσταντής Γουνιτσιώτης, Στράτος Μωυσής, Παύλος Χριστόπουλος / Γενάρης 2019

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ - ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΕΥΡΩ ΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΑΝΑΧΩΜΑ

Στην εθνική στρατηγική της επιθετικής επαναφοράς της κρατικής αφήγησης για μια «Ελλάδα ηγέτιδα δύναμη» στα Βαλκάνια, το Αιγαίο, τη νοτιοανατολική Μεσόγειο, των διακρατικών ανταγωνισμών για τις ΑΟΖ, τις υφαλοκρηπίδες, το «μακεδονικό», των «θερμών επεισοδίων» που ετοιμάζονται μέσα από υπουργεία και στρατιωτικά επιτελεία, της εξοπλιστικής φρενίτιδας

Στον εθνικιστικό παροξυσμό των πατριωτών κάθε απόχρωσης και των συλλαλητηρίων τους, της θεσμικής-μιντιακής ηρωοποίησης πατενταρισμένων φασιστών τύπου Κατσίφα, των καταλήψεων σχολείων με εθνικιστικό περιεχόμενο, των ρατσιστικών δολοφονιών, όπως αυτή του 63χρονου μετανάστη εργάτη γης Petrit Zifle από τον χρυσαυγίτη Δημήτρη Κουρή στην Κέρκυρα

ΔΕΝ ΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕ

Τις ένοπλες δυνάμεις των αφεντικών που διεξάγουν τους πολέμους, οργανώνουν στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, καταστέλλουν εξεγέρσεις και διαχέουν κοινωνικά τον μιλιταρισμό

ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΜΕ

Για τα συμφέροντα κρατών και πολυεθνικών,
για στρατιωτικές συμμαχίες και Νατοϊκούς σχεδιασμούς,
για ενεργειακά κοιτάσματα και αγωγούς

ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Στον κόσμο των εθνών, των κρατών, των συνόρων, των στρατών, των θρησκειών, του κεφαλαίου, της πατριαρχίας, των φυλετικών και πολιτισμικών διαχωρισμών-διακρίσεων

Συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στους ολικούς αρνητές στράτευσης

Στρατοδικείο ΡΟΥΦ, 9.00 π.μ., όπου δικάζονται

Τετάρτη, 06/02:
Κωνσταντίνος Γουνιτσιώτης και Στράτος Μωυσής

Δευτέρα, 18/02:
Παύλος Χριστόπουλος

Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (Αθήνα), Αναρχικές/οί από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και τον Πειραιά, Κατάληψη Αγρός (Πάρκο Τρίτση – Ίλιον), Θερσίτης (Ίλιον), Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Πάροδος (Νίκαια), Ρεσάλτο (Κερατσίνι)

ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ, ΤΑ ΕΘΝΗ, ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ
ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

εθνική είναι η βαρβαρότητα...

του κράτους

που χειραγωγεί τις συνειδήσεις, καταπιέζει και καταστέλλει όσους/ες αντιστέκονται ή ορίζονται ως «περιττοί/ές»

του κεφαλαίου

που λεηλατεί και βυθίζει τις ζωές μας στην εκμετάλλευση των αφεντικών, στις «κρίσεις» τους και την ανάπτυξή τους

του στρατού

που καταπνίγει εξεγέρσεις, εξωραΐζει το μακελειό των πολέμων που διεξάγει και διαχέει τον μιλιταρισμό στην καθημερινότητα

εθνικά είναι τα ιδεώδη της εξουσίας...

για να διαιωνίζονται οι ανισότητες, η υποταγή, η καταπίεση, η εκμετάλλευση, οι διαχωρισμοί

για να σιγάσουν οι κοινοί αγώνες των καταπιεσμένων πέρα από σύνορα, έθνη και θρησκείες, που προτάσσουν την αλληλεγγύη, την ατομική και κοινωνική χειραφέτηση και την ελευθερία

Συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στους ολικούς αρνητές στράτευσης

Στρατοδικείο ΡΟΥΦ, 9.00 π.μ., όπου δικάζονται

Τετάρτη, 06/02:
Κωνσταντίνος Γουνιτσιώτης και Στράτος Μωυσής

Δευτέρα, 18/02:
Παύλος Χριστόπουλος

Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (Αθήνα), Αναρχικές/οί από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και τον Πειραιά, Κατάληψη Αγρός (Πάρκο Τρίτση – Ίλιον), Θερσίτης (Ίλιον), Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Πάροδος (Νίκαια), Ρεσάλτο (Κερατσίνι)